

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๒/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ต.๘/๒๕๕๔

วันที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง นางอรชร โชติช่วง นายศิริพงศ์ เรืองศรี นายนิยม เตชะเลิศไพศาล นายสุรพันธ์ รวยร่ำ และนายมงคล สังก์พลอยดี (ผู้ร้อง รวม ๕ คน) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และคณะกรรมการ ป.ป.ช. กับพวก ดำเนินกระบวนการชี้มูลความผิดไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า นางอรชร โชติช่วง นายศิริพงศ์ เรืองศรี นายนิยม เตชะเลิศไพศาล นายสุรพันธ์ รวยร่ำ นายมงคล สังก์พลอยดี (ผู้ร้อง รวม ๕ คน) เดิมรับราชการอยู่ที่โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสุราษฎร์ธานี สำนักงาน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข ในตำแหน่ง คือ นางอรชร โชติช่วง เดิมรับราชการ ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๘ นายศิริพงศ์ เรืองศรี เดิมรับราชการในตำแหน่ง นายแพทย์เชี่ยวชาญ นายนิยม เตชะเลิศไพศาล เดิมรับราชการในตำแหน่งนายแพทย์เชี่ยวชาญ นายสุรพันธ์ รวยร่ำ เดิมรับราชการในตำแหน่งนายช่างเทคนิคชำนาญงาน นายมงคล สังก์พลอยดี เดิมรับราชการในตำแหน่งนายช่างเทคนิคชำนาญงาน ในขณะที่ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น ผู้ร้องทั้งห้าได้รับแต่งตั้งเป็นประธานและเป็นกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาจ้างปรับปรุง

- ๒ -

ระบบกระแสไฟฟ้าแรงต่ำของโรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี ได้ถูกร้องเรียนต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ร่วมกับ นายนิวัฒน์ สวัสดิ์แก้ว ขณะดำรงตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานี กับพวก รวมเป็น ๘ คน ในข้อกล่าวหาว่าละเว้นไม่ดำเนินการยกเลิกการประกวดราคาซึ่งรู้หรือมีพฤติการณ์ปรากฏ ชัดแจ้งว่ามีการลักของเสนอราคาและเอกสารที่เกี่ยวข้องในการเสนอราคาของบริษัท เอกอริยะ วิศวกรรม จำกัด เป็นเหตุให้ไม่มีโอกาสเข้ายื่นซองเสนอราคาแข่งขันได้ โดยมีพฤติการณ์ช่วยเหลือหรือ เอื้อประโยชน์ให้กับผู้เสนอราคาบางรายให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับ โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานีเนื่องจาก มีผู้เสนอราคาถูกต้องตามรายละเอียดและเงื่อนไขเพียงรายเดียว ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางบริษัท ฯ อันเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อ หน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ ทำให้ทางราชการเสียหาย

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติต่อกรณีของผู้ร้องทั้งห้าว่ามีมูลความผิดทางอาญา และมีมูล ความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตเที่ยงธรรม อาศัย หรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือ ผู้อื่น ปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทาง ราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง กระทำ หรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรม หรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ไม่รักษาชื่อเสียงของตน ผู้ร้องทั้งห้าจึงถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งเป็นไปตามความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวข้างต้น

ผู้ร้องทั้งห้ากับพวกรวม ๘ คน ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ซึ่ง ก.พ.ค. ได้วินิจฉัยเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ - ๘ (โดยนางอรชร โชติช่วง เป็นผู้อุทธรณ์ที่ ๓ นายศิริพงศ์ เรืองศรี เป็นผู้อุทธรณ์ที่ ๔ นายนิยม เตชะเลิศไพศาล เป็นผู้อุทธรณ์ที่ ๕ นายสุรพันธ์ รวยร่ำ เป็นผู้อุทธรณ์ที่ ๖ และนายมงคล สังข์พลอยดี เป็นผู้อุทธรณ์ที่ ๗) นั้น ไม่มีมูลความผิดฐาน ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เนื่องจากขาดเจตนาทุจริตประกอบกับได้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ (นายนิวัฒน์ สวัสดิ์แก้ว รองผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานีในขณะที่ถูกกล่าวหา) จึงมีความผิดทาง

วินัยฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่เสียหายแก่ทางราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง ประกอบระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๐ ซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง จึงสมควรลงโทษทางวินัยที่ไม่ร้ายแรง การที่จะลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ - ๘ ออกจากการนั้น จึงเป็นการลงโทษที่หนักเกินกว่าเหตุและไม่เป็นธรรมแก่ผู้อุทธรณ์ทั้ง ๗ ราย แต่ด้วยเหตุที่ต้องผูกพันตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติได้

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้ร้องทั้งห้าถูกกระทบสิทธิจากคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ เนื่องจากแม้จะมีมติของ ก.พ.ค. วินิจฉัยให้ลดโทษ จากไล่ออกเป็นปลดออกก็ตาม แต่ไม่อาจลบล้างแนวบรรทัดฐานของคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวได้ ผู้ร้องทั้งห้าจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยใหม่กลับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ด้วยเหตุผลว่ามีข้อเท็จจริงใหม่ที่ทำให้ข้อเท็จจริงที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญและกลับหลักเดิมได้เพื่อความยุติธรรม เนื่องจากคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ เป็นการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งปัจจุบันทั้งรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ยกเลิกแล้ว และมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับแทน โดยเฉพาะพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฉบับปัจจุบัน มีหลักการที่แตกต่างจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อย่างเป็นสาระสำคัญกล่าวคือ มีการจัดตั้งคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม หรือ “ก.พ.ค.” ขึ้น และขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า การใช้อำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ได้คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ กระบวนพิจารณาของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นมิชอบ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งเพิกถอนกระบวนพิจารณาที่ผิดระเบียบ ทั้งนี้ ผู้ร้องทั้งห้าอ้างว่าไม่สามารถใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว เนื่องจากแม้ผู้ร้องทั้งห้าจะยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองสูงสุดก็จำต้องผูกพันต่อคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๖ วรรคห้า

- ๔ -

ที่บัญญัติว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้เป็นเด็ดขาด มีผลผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และ
องค์กรอื่นของรัฐ ผู้ร้องทั้งห้าจึงขอใช้สิทธิยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องทั้งห้าต้องด้วยหลักเกณฑ์
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่
รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมาย
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่
ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำ
คำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่
รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ ไม่อาจใช้สิทธิ
โดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒)
ของรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตาม
บทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ได้นั้นต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมาย
กำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจาก
บทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

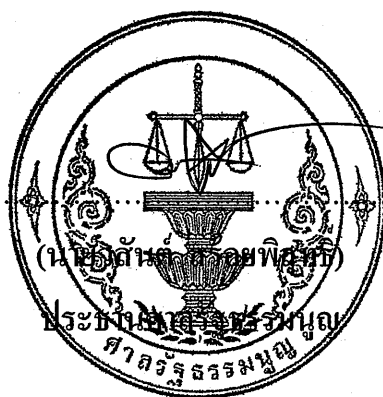
พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นตามคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องทั้งห้าขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า
คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๖ ขัดหรือแย้ง
ต่อรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ขอให้วินิจฉัยกลับ

- ๕ -

คำวินิจฉัยดังกล่าว และขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. กับพวก ดำเนินกระบวนการชี้มูลความผิดไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ขอให้เพิกถอนกระบวนการที่ไม่ถูกต้อง มิได้เป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราใด และการที่ผู้ร้องทั้งห้าอ้างว่าถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพนั้น ก็มีได้เกิดขึ้นเพราะการบังคับใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย หรือการปฏิบัติหน้าที่อันได้รับอำนาจจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายแต่ประการใด ทั้งจากข้อกล่าวอ้างของผู้ร้องทั้งห้าที่ว่าไม่สามารถใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้วนั้น เห็นว่า ผู้ร้องทั้งห้ายังมีได้ใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดตามที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๖ วรรคสอง บัญญัติไว้ รวมทั้งผู้ร้องทั้งห้ายังมีได้ใช้สิทธิยื่นเรื่องต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและผู้ตรวจการแผ่นดิน ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) คำร้องนี้จึงมิใช่กรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว จึงไม่ต้องด้วยเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๔๒/๒๕๕๔)

[Signature]

(นายเจริญ ภัทศิธนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

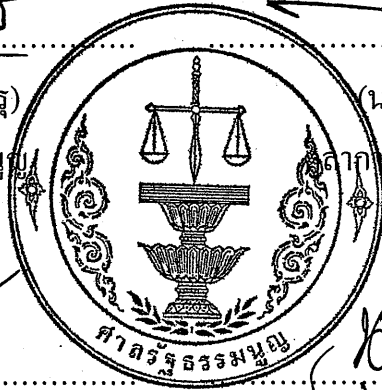
(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายรัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ